

РЕШЕНИЕ

№ 40772

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2109** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на Н. И. К. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. В. от САК, срещу Областна дирекция на МВР - С., с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, с цена на иска 5 000 лв. за причинени неимуществени вреди за периода от 23.08.2024 г. до 15.01.2025 г., ведно със законната лихва считано от датата 15.01.2025 г. на основание оттеглен акт. Претендира и присъждане на разноски по делото ведно с адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв. В съдебно заседание ищецът лично и чрез адв. В. поддържа изцяло исковата претенция а в ход по същество се претендира и основателността ѝ въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства.

В писмен отговор и в ход по същество ответникът Областна дирекция на МВР С., чрез юрк. И., оспорва наличието на първата предпоставка - по чл. 1 ЗОДОВ за предявяване на иска излага твърдения по налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП. Претендира неоснователност на иска, но признава по фактите, че ищецът е упражнявал дейност, свързана с куриерски услуги и към „Еконт“ ООД. Иска от съда да отхвърли иска, претендира присъждане на разноски.

ПРОКУРОРЪТ – К. при СГП, в ход по същество представи заключение за основателност на исковата претенция, настъпили са неимуществени вреди за ищеца, но по отношение на размера – трябва да се преценява по справедливост.

По делото са приети доказателствата, представени от страните, изслушани и свидетелски

показания по искане на ищеца.

Административен съд София град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото – по отделно и в тяхната съвкупност, взе предвид доводите и възраженията на страните по така предявения иск, от фактическа и правна страна приема следното:

Правната квалификация на иска за неимуществени вреди е по чл. 1, ал. 1 във връзка с чл. 4 от ЗОДОВ, исковите са допустими на основание чл. 204, ал. 3 АПК – вредите се претендират от оттеглен акт на основание чл. 91, ал. 1 АПК. Съгласно чл. 204, ал.3 АПК, когато вредите са причинени от нищожен или оттеглен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Посочената предпоставка се установява по делото поради следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 240353-000101/23.08.2024 г. по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, наложена на ищеца затова, че на 23.08.2024г. около 07:42ч. в района на [община] е проверен с тест и било установено, че е употребил „НВТА/бензодиезепини, с което виновно е нарушил чл.. 5, ал.3, т.1 ЗДвП, на основание чл.22 ЗАНН временно е отнето свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца - СУМПС №282692423.

Била извършена проверка, в хода на която предвид заключението от Протокол за химическо изследване № 524ТЛ572/19.12.2024г. в изпратените за изследване проби кръв, взети от Н. К., не се доказвало наличие на наркотични вещества в кръвта, поради което на водача не можело да му се вмени вина. Получено било и постановление за отказ да се образува досъдебно производство по ДП №101 /2024г., изготвена била и докладна записка от дата 15.01.2025г. По тези съобщения и на основание чл. 91, ал.1 АПК, е постановена отмяната на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 240353-000101/23.08.2024 г. – със изрична заповед, представена на л. 12 от делото, връчена на ищеца на 15.01.2025г., но заповедта за отмяна няма самостоятелен номер и дата на издаване, предвид, че се позовава на докладна записка от 15.01.2025г. и на същата дата заповедта за отмяна е връчена на ищеца, то следва логично, че именно на тази дата е и издадена. Заповедта за отмяна е издадена от С. Ч., началник група на РУ С. и на правно основание чл.91, ал.1 АПК.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 240353-000101/23.08.2024 г. е издадена от С. С. Я., на длъжност мл. автоконтрольор при РУ С., ОД на МВР С., на основание, че ищецът на 23.08.2024г. управлявал на конкретно място лек автомобил, собственост на НК Логистик ЕООД със седалище в [населено място], бил спрял и извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози, с DRUG TEST 500 и касета за него с конкретен номер и с валидност до м. 05.2025г., като от събраната слюнка от устната кухина на водача, тестът отчел положителен резултат за наличие на бензодиазепини, посочени са условията, при които е направена пробата, резултатът бил видян от водача и свидетелите. Съставен бил протокол за употреба на наркотични вещества и техните аналози с бланков номер А 0003244и рег. Номер 353Р-10055 от 23.08.2024г., както и талон за изследване номер 0177694 с направление „ФСМП“ [населено място] ведно с осем броя холограмни стикера, предоставени на водача. На основание, установеното е прието, че управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, с което виновно е нарушил чл. 5, ал.3, т.1 пр. 2 ЗДвП и на основание чл.22 ЗАНН, на Н. И. К. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, ал.1, т.1, б. „б“ от ЗДвП –

„временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността , но не повече от 18 месеца“ – отнето е СУМПС №[ЕИК].

При проверката на 23.08.2024г. е съставен и Акт за установяване на административно нарушение № 1279170 от мл. автоконтрольор С. С. Я. за идентично нарушение и при идентична фактическа обстановка. В АУАН е посочено, че се отнема като вещественно доказателство СУМПС на ищеца АУАН е съставен в присъствието на ищеца, като същият е вписал ръкописно възражение – „не съм употребил бензодиазепини“.

Видно от талона за изследване, същият е връчен на ищеца в 08ч.35 мин на 23.08.2024г.

На същата дата в 07:45ч. е издадена Заповед за задържане на лице № 353-79ч. на 23.08.24 г., като задържането е разпоредено в арестно помещение в РУ С.. Задържането е разпоредено на основание данните за положителния резултат от проверката с техническо средство за бензодиазепини и извода, че ищецът „управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози“, с което виновно е нарушил чл. 5, ал.3, т.1 пр. 2 ЗДвП.

Видно от фиш за спешна медицинска помощ, л. 13 от делото, ищецът е бил докаран от органите на МВР за вземане на кръв и урина за изследване за наркотици, а видно от попълнените резултати в него, по всички показатели е отрицателен – чек в клетка „няма. На този документ се съдържа единствено дата 23.08.2024г., няма данни на коя дата са попълнени резултатите, подписан е от дежурен лекар при УМБАЛ – С..

Видно от мотивите на заповедта за оттегляне на заповедта за наложена ПАМ на ищеца „отнемане на СУМПС“, този протокол е възприет за достоверен от полицейският орган при РУ – С. и формиран въз основа на него извод, че ищецът нямал „вина“.

Обстоятелството, че ищецът към датата на проверката не е употребил наркотични вещества „или“ техни аналози, следва да се приеме за установен факт между страните, по който нямат спор и съответно доказан по делото.

С разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП законодателят е въвел забрана за водач на пътно превозно средство да го управлява след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В чл.171, ал.1, т. 1, б. „б“ ЗДвП е предвидил с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, да се прилага ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта..... или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест,– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал.4 установените стойности са определящи;“. От своя страна, за реда, по който се определя употребата на наркотични вещества или техни аналози, чл. 174, ал.4 ЗДвП препраща към наредба, издадена съвместно от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Към датата на възникване на фактите по делото е в сила НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В казуса по делото се претендира допуснато нарушение само на основание, че ищецът не е употребил наркотици, или наркотични вещества. По тези съображения съдът не следва да обсъжда други съображения за незаконосъобразност, освен свързаните актове с отнемането на СУМПС на ищеца, от което и претендира вредите.

Резултатът от медицинското изследване на датата на проверката – 23.08.2024г. обуславя и извод, че ищецът не е нарушил чл. 5, ал.3, т.1 пр. 2 ЗДвП, а техническото средство, ползвано от полицейските органи, невярно е отчело обратното. Способите -видът на техническото средство

и тестове, ползвани от полицейските органи при проверки на пътя за употреба на наркотични вещества или техните аналози, са преценка – и то по целесъобразност, на държавните органи, поради което не подлежи на обсъждане от съда.

Законодателят допуска налагането на ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б. „б“ ЗДвП само въз основа на теста, но в същата разпоредба е предвидил, че при наличие на изследване с кръвна проба, резултатите са определящи.

Следователно, ПАМ по посочената разпоредба е допустимо да бъде наложена само въз основа на тест от техническо средство. Въпросът е какви са последиците при последвал обратен резултат от медицинското изследване на кръвната проба във връзка с предвиденото от законодателя, че този резултат е определящ. Действително е определящ за прекратяване действието на наложения ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б. „б“ ЗДвП, но въпросът в казуса по делото е дали определя незаконосъобразно налагане на ПАМ.

Прилагането на ПАМ по чл.171, ал.1, б. „б“ ЗДвП въз основа на неверен положителен тест за употреба на наркотични вещества или техните аналози, не се постига целта на разпоредбата - превенция срещу водачи на МПС, употребили наркотични вещества или техните аналози. Тъй като мярката е приложена спрямо лица, които не са нарушили забраната по чл.5, ал.1, т. 1 ЗДвП, същата като резултат е наложена в противоречие с действителните факти и поради това в противоречие с материалния закон. Допуснато е съществено нарушаване не само на принципа на пропорционалност по чл.6 АПК, но и на основни права повече от необходимото за постигане целта на закона, тъй като правните последици по чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП отнемане на СУМПС и задържане в арестно помещение по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР, не могат да се определят като леки на първо място и са пропорционални само при действително установено нарушение по чл. 5, ал.3, т.1 пр. 2 ЗДвП.

По тези съображения, последващото доказване чрез медицинското изследване на кръвната проба на ищеца, че не е употребил наркотици, определя по арг. От чл. 171, ал.1, б. „б“ ЗДвП и незаконосъобразното налагане на ПАМ към датата на изследването с техническо средство за установяване на нарушение по чл.5, ал.1, т. 1 ЗДвП.

По тези съображения и на основание чл. 204, ал. 3 АПК съдът формира извод, че оттеглената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 240353-000101/23.08.2024 г. по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, наложена на ищеца затова, че на 23.08.2024г. около 07:42ч. в района на [община] въз основа на установеното при проверка с тест, че е употребил „НВТА/бензодиезепин“ и формиран извод, че виновно е нарушил чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП, поради което на основание чл.22 ЗАНН временно е отнето свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца - СУМПС №282692423, е незаконосъобразна.

Следователно, основаниято по чл.1, ал.1 ЗОДОВ – незаконосъобразен административен акт се доказва по делото.

По твърдението, че ищецът е претърпял неимуществени вреди от отнемането на СУМПС и пряката им връзка с незаконосъобразната заповед за наложената ПАМ на ищеца от 23.08.2024г. съдът приема за установено следното:

Съгласно чл. 1, ал.1 вр. Чл. 4 ЗОДОВ, обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, както и за всички видове вреди - имуществени и неимуществени, а ако уврежданият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост - чл. 52 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ищецът е упражнява търговска дейност като едноличен собственик на капитала на НК Логистик ЕООД, - търговско дружество, което е и собственик на управлявания от ищеца автомобил в деня на проверката. Разпитаните по делото свидетели безпротиворечиво установяват и твърдението, че дейността на ищеца е свързана с куриерски услуги – като подизпълнител на фирма Е., която дейност осъществявал и лично. Така свидетелят И. е бивш колега на ищеца от Е. – от преди около 20 години и поддържали приятелски отношения и след това. Същият беше категоричен за дейността на ищеца, свързана с куриерските услуги и за последиците за него – отнемане на бизнеса – района, в който оперира, в случай, че от Е. узнаят за отнемане на СУМПС за употреба на наркотични вещества. Същият изложи и данни за затрудненията на ищеца, когато сам извършва доставка на пратки в [населено място] – ползвал обществен транспорт или такси. Описа подробно данни за преживяванията на ищеца и притесненията за бизнеса му – издръжката на семейството му. Свидателят беше и категоричен за затрудненията в житейски аспект за ищеца – жената му била бременна, което пораждало и необходимост да ползва лек автомобил за посещение при лекар. Тези обстоятелства налагали ищецът да ползва помощ и от приятели, но свидетелят помагал когато и както можел. Свидателят Я. е съсед на ищеца в жилищен блок в кв. Д., същият знае също, че ищецът извършва куриерски услуги, също потвърди и данните за ситуацията със семейството на ищеца, както и, че поради отдалечеността на сградата от обществен транспорт, се налагало да се ползва личен автомобил. Също свидетелят Я. заяви, че ищецът му споделил за отнетата му „книжка“, свидетелят го видял много притеснен, изведнъж станал много затворен, свидетелят няколко пъти карал съпругата на ищеца на лекар, тя била бременна, родило им се дете Й.. Също свидетелят е категоричен, че ищецът след случая от лятото миналата година изключително много се затворил, бил притеснен, за да не му повлияе на работата му и на бизнеса. Ищецът споделил на свидетеля Я., че работи за Е.- „разнасяне на пратки“ но не в офис а с мобилна група – в С. и в П.. Свидателят не знае дали ищецът лично разнася пратките, но доколкото знае, в С. – лично ищецът. Ищецът споделил на свидетеля Я., че е бил изключително затруднен и молел колеги и приятели да му помагат. Показанията и на двамата свидетели съдът цени като незаинтересовани, същите са безпротиворечиви и достоверни житейски и логически съответни на останалите обстоятелства по делото. Действително в житейската ситуация на ищеца към момента на отнемане на СУМПС: отдалечено от обществен транспорт място на живеене, бременната му жена и естеството на услугите, които е извършвал – куриерски услуги, е житейски и логически обосновано да изпитва стрес не само от преживяното при проверката но и за съпругата си за източника си на доходи, за организиране на куриерските услуги. С. са и твърденията на свидетеля И. за негативни емоции и притеснения от страна на ищеца за евентуалните последици – „отнемане на бизнес“ в случай, че от Е. разберат за отнемането на свидетелството и за причините за това.

Ответникът изрично заяви, че приема за установено обстоятелството, че дейността на ищеца е свързана с извършването на куриерски услуги към Е..

Освен заявеното от свидетелите за отнемане на СУМПС на ищеца, срещу него е образувано и досъдебно производство, прекратено с Постановление от 06.01.2025г. – л.52 от делото, представено с административната преписка, в същото се съдържа разпореждане да бъде изпратено на РУ -С., на първа страница се съдържа и резолюция от 07.01.2025г. Въпреки това, заповедта за оттегляне на заповедта за ПАМ и връщане на СУМПС са издадени съответно фактически върнато СУМПС едва на 15.01.2025г., именно до последната дата ищецът е търпял негативните последици от отнемането на СУМПС.

При горните обстоятелства, твърденията в исковата молба, че ищецът е преживял

неимуществени вреди, следва да се приемат за доказани. Тъй като са свързани изключително с обстоятелството, че на ищеца е отнето СУМПС и основанийето, на което е отнето свидетелството с незаконосъобразната заповед за ПАМ, то съдът приема и доказана причинно-следствената връзка между преживяните от ищеца притеснения и тревоги и незаконосъобразната заповед и за периода от 23.01.2024г. до връщането на СУМПС – на 15.01.2025г.

По размера на претендираните неимуществени вреди:

Ищецът претендира сумата от 5000 лв. за незаконосъобразното му отнемане на МПС, Според изложеното в исковата молба, ищецът възприема себе си като честен и почтен човек, и подобна ситуация като процесната петни честта и достойнството му, същият не е осъждан, никога преди това не е арестуван, които обстоятелства рефлектират върху самочувствието му и доброто му име. Също конкретните незаконосъобразни действия изисквали от него да изразходва социален и времеви ресурс. Съдът цени и описаното за характера на ищеца – отзивчив и помагал на всички, от съседа му свидетелят Я., а след процесните обстоятелства станал затворен и притеснен. Действително, ищецът е очаквал детето си Й., и вместо да посвети свободното си от заетост време на грижите за съпругата си и за детето си, е бил принуден да разходва допълнително време за организация на дейността си по куриерски услуги. От заявеното от свидетеля И. може да се съди, че притесненията на ищеца да не загуби работата си и доходите си са били доста сериозни, но и обосновани.

Ищецът в ход по същество заяви лично пред съда, че освен допълнителни имуществени разходи, това, което е преживял психически, няма как да се измери финансово, даже не иска да си спомня за ситуацията, решил да търси правата си, защото това, което се случва според него не е редно. Същият заяви, че веднага след като излязъл от ареста направил тест във външна лаборатория, резултатът бил нула, но никой не приемал тези резултати. Трябвало да чака 5-6 месеца за да излязат официалните резултати, да му върнат „книжката“ и да му кажат „съжаляваме“, което му коствало много.

Приетото от съда, че действително за ищеца са настъпили **неимуществени вреди**, изразяващи се в психически **страдания**, довели я до притеснения, безпокойство, трудности и негативни емоционални преживявания и по причина отнетото СУМПС незаконосъобразно, срещу което ищецът не е имал друг способ да се защити, освен да изчака резултата от изследването в СБАЛ - С.. Тези негативни емоции са в пряка причинна връзка с незаконосъобразната заповед за наложената му ПАМ от 23.08.2024г.

Между постановяване на заповедта за ПАМ и връщането на СУМПС на ищеца са изминали около 5 месеца, в които ищецът е търпял негативните изживявания. Ищецът се е безпокоял не само за бременната си съпруга и затрудненията в

работата му, търпял е и допълнителни разходи, но и поради несигурност в бъдеще, както свидетелят И. посочи – „загуба на бизнес“ от страна на Е.. Всички тези обстоятелства сочат на висока степен на интензивност на понесените негативни емоции, които наред с периода, през който са търпени – около 5 месеца, определят и по-висок размер на обезщетение. Също следва да се отчете както самосъзнанието на ищеца за честен и почтен човек, няма данни да е осъждан или арестуван, чувството му за несправедливост и накърнено достойнство – дори само в собствените му очи, невъзможността да се защити по друг ред, са допълнителни обстоятелства които следва да бъдат взети предвид при преценката на степента на негативните емоции, преживявани от ищеца през исковия период.

При отчитане на комплексният характер на обстоятелствата и съвкупността от негативните преживявания, които ищцът е понесла, предвид и посочените по-горе фактори, следва да се определи размерът на обезщетението за неимуществени вреди на ищеца по справедливост при спазване изискванията на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите. Обезщетението за **неимуществени вреди** има условно компенсаторен характер, доколкото тези вреди са неизмерими с точен паричен еквивалент. Размерът на обезщетението за **неимуществени вреди** се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата.

При отчитане на всички фактори и степента и интензитетът на негативните преживявания на ищеца, както и периодът от време – около 5 месеца от 23.08.2024г. до 15.01.2025г., тези преживявания следва да бъдат овъзмездени на основание чл.4 ЗОДОВ, като по справедливост обезщетението за **неимуществени вреди**, при спазване изискванията на чл. 52 ЗЗД и принципа, че обезщетението не следва да води до неоснователно обогатяване, както и при съобразяване, че ищецът търси поправяне на несправедливост и нередност в ситуация като процесната, която се случва и с други лица, то самият факт на присъждане на обезщетение сам по-себе си ще съставлява морална компенсация за него, стандартът на живот в страната, то размерът на обезщетението по справедливост следва да бъде определен на 2 000 лв. Съдът съобрази, че се касае за приложена мярка към датата на налагането ѝ на законно основание, която е в интерес на обществото. Периодът на мярката е до резултатите от медицинските изследвания, но доколкото редът за изследванията също е определен от страна на Държавата – Наредба 1/2017г., цитирана по-горе. Следователно, се касае за съвкупност от фактори по приложението на процесната ПАМ, за които като краен резултат отговорността е на областната дирекция на МВР, чийто служител е наложил ПАМ.

Сумата за обезщетението следва да бъде присъдена ведно със законната лихва считано от 15.01.2025г. - датата на която е върнато СУМПС на ищеца и от страна на полицейски орган е признато за незаконосъобразно отнемането му. На тази дата фактически е преустановено негативното действие на мярката, тази дата следва да

се счита и за дата на която заповедта за ПАМ е призната за незаконосъобразна от административен орган, макар и поради настъпило след издаването ѝ обстоятелство.

При така изложеното, исковата претенция частично следва да бъде уважена до размер на 2000 лв. ведно със законната лихва считано от 15.01.2025г., а до пълния размер на предявения иск – до 5000 лв. и лихва от посочената дата, следва да бъде отхвърлена.

Предвид този резултат, и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, своевременно предявеното искане на ищеца за присъждане на разноски – с исковата молба и по списък следва да бъде уважено до размера на доказаните такива – за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение – в размер на 900 лв., посочени като договорени и платени съгласно представения договор за правна защита и съдействие между ищеца и адв. В..

На основание изложеното, съдът

РЕШИ

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - С., със седалище в [населено място], **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. И. К. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], сумата от 2 000 (две хиляди) лева за обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода от 23.08.2024 г. до 15.01.2025 г., ведно със законната лихва считано от датата 15.01.2025 г. до окончателното плащане на размера на обезщетението, на основание чл. 1, ал. 1 във връзка с чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, претърпени от незаконосъобразността на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 240353-000101/23.08.2024 г. по чл. 171, т. 1, б. б) Закона за движението по пътищата, и **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция на Н. И. К. за неимуществени вреди до пълния предявен размер от 5 000 лв. ведно със законната лихва от същата дата, срещу същия ответник и на същото основание.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - С., със седалище в [населено място], **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. И. К. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], сумата от 910 (деветстотин и десет) лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му и с касационна жалба.

Съдия: